

Varga Zoltán Zsolt

JELET HAGYNI

[IDŐSZÁMÍTÁSUNK SZERINT]

2018-08-26 | IDŐSZÁMÍTÁSUNK SZERINT, NOVELLA

Egy füstös kis pince-kocsma egyik sarkába húzódtunk, Totál rögtön négy nagyfröccsöt kért, én egész este egyetlen pohár bort szopogattam. A második után erősen izzadt, szemüvege folyton lecsúszott. Heves mozdulattal vissza-visszalökte, mintha orrba verné magát.

a halálon túl

– Az embereket csak az mozgatja, hogy jelet hagyjanak maguk után. Alakoskodnak, hogy hisznek a túlvilágban, valójában jól tudják, hogy miután meghalnak, nem lesz semmi. Pontosabban a nagy bűdös, totál semmi lesz. Ezért akarnak jelet hagyni maguk után. Ez az egyetlen esélyük a halálon túli életre. Már az idősámításunk előtt 35 000 évvel is így tettek. Ismered azokat a barlangfestményeket, amik úgy keletkeztek, hogy az ősemberek körbefújták a kézfejüket festékekkel? A tudósok mindenfélét hablatyolnak, miért csinálták, de az igazság az, hogy jelet akartak hagyni maguk után. Kinek mire tellett. A fáraók kicsit túlszilázták, ha-ha-ha! – hirtelen szakadt fel belőle a röhögés, és a kocsma megdermedt.

– Neked könnyű, tele van az ország a restaurált műemlékeiddel. Mindenütt a kéznyomod.

– A fenét sem érdekli, hogy azokat a műemlékeket én restauráltam.

– Az nem számít, a fontos, hogy te tudod. Majd valaki egyszer dekódolja a jeleidet. Nálam más a helyzet: én örökségül kaptam a feladatot. Amikor haldokló apám ágya mellett ültem, megfogta a kezem – már nem volt súlya a szorításának –, és azt suttogta: „Fiam, te nem lehetsz közészerű. Neked ki kell emelkedned a tömegből. Jelet kell hagynod magad után.” Tizenhét éves voltam. Jó pár dologgal próbálkoztam. Először rajzsakkörbe jártam, annak is a szobrász tagozatára. Úgy éreztem, jól megy a fejmintázás, a mester biztatott, sőt, atyai jóbarátommá vált. De pár hónap múlva megértettem, arra kellek neki, hogy bulikba vigyem, és közelebb kerüljön a sakkör lány diákjaihoz. Hogy minél többüket megdughassa. Ott hagytam a sakkört és a szobrászkodást. Fél évig rá se néztem a hazavitt gipszportrékra, és amikor végre

előszedtem, csalódottan láttam, hogy mások, mint amire emlékeztem. Anyám sírva nézte, ahogy az udvaron ripityára töröm az öt fejet. Ma már bánom. Lehet, mégsem voltak annyira rosszak. Na, mindegy.

Felállt és mutatóujját a slicce előtt billegtetve jelezte, hogy vizelni megy. Újabb négy pohár fröccsel tért vissza. Egyet még állva felhajtott. Levette a szemüvegét, az inge aljába törölte izzadt arcát, kivillantva szőrös pocakját.

cserébe

– Aztán írással próbálkoztam. Beültem egy író-olvasó találkozóra. Érdekesnek találtam az író nevét. A beszélgetés előtt egy rádiós felolvasta néhány rövidebb novelláját. De hiszen nekem is vannak ilyen történeteim!, gondoltam. És írtam is, a gyerekkorom eseményeiből merítve. Amikor egy tucat összejött, elvittem az íróhoz. Megígérte, hogy elolvassa, és ha úgy találja, meg is szerkeszti az írásokat. Cserébe megbízásokat adott. Postára mentem, megadott címekre szállítottam a könyveit. Egy hét múlva visszakaptam a novellákat, mindegyiket felére húzta, és mindegyikhez írt új kezdő és befejező mondatot – legalább ezeknek ütni kell egy novellában, magyarázta. Keserű lett a szám íze: nem az enyéme.

Az író újabb feladatokat adott, már a személyi titkára voltam, vidéki művház igazgatókkal tárgyaltam az író-olvasó találkozóiról, régi barátait hívtam telefonon, hogy megerősítsem a postán is elküldött meghívásokat. Nem értettem, mi ez a nagy húhó az író-olvasó találkozókkal, Tibi bácsi meg elmondta, hogy ezekből él. A kiadók nem pénzzel, hanem könyvekkel fizetnek. A találkozási valóságos show-műsorok voltak, sok-sok poénnal, tettetett öngúnnal, kiszámított, jól adagolt obszcenitással. Özönlött rájuk a nép, alkalmanként 20-30 könyvet adtam el.

Aztán elolvastam egy irodalmi lapban Tibi bácsi novelláját – rólam. „Most télen, hogy sok időm volt, egy ifjú dilettáns írásait próbáltam kipofozni.” Nem írt nevet, de egyértelmű, hogy rám gondolt. Otthagytam. Jó egy évig elő se vettem a novellákat, s mikor az egyikbe beleolvastam, megdöbbsentem – másra emlékeztem. Szar volt, mint hajdani portréim. Cserépkályhában égettem el a lapokat, amikor anyám dolgozott. Ma már bánom, hogy nem tettem el, persze eredeti formájukban, mert talán nem is voltak annyira rosszak. Na, mindegy. Figyu, én már nehezen állok fel, hoznál még négy fröccsöt?

Felálltam, kinyújtóztattam megmacskásodott tagjaimat, és elbattyogtam a pulthoz. A kocsmáros gyanakodva pislogott. „Ki tudják fizetni a ceppet a végén?” Kinyitottam a pénztárcám, előhúzogattam néhány ezrest. A kocsmáros megnyugodott.

szerény óradíjért

– Miután elégettem az írásaimat, évekig jártam egy színjátszó körbe. Úgy éreztem, jó vagyok. De az egyik előadásunkról felvétel készült. Nem kellett volna

megnézni, rettenetesen hiteltelenül játszottam.

Ekkoriban egyébként segédmunkás voltam egy lakásfelújító cégnél. Téglát, sített hordtam, maltert vagy csemperagasztót kevertem, mikor mit. Munka közben folyton énekeltem a magam és a kollégáim szórakoztatására. Fő műsorszámomat, a „Hazám, hazám...” áriát, Simándyt parodizálva, naponta többször is előadtam. Az egyik helyen öreg énektanár lakott, aki az Opera korrepetitoraként ment nyugdíjba. Felajánlotta, hogy szerény óradíjért tanít. Három évig hetente kétszer jártam hozzá. Lajos bácsi biztatott, hogy hamarosan elkészülök a felvételire. Egy nap hiába csöngettem, nem nyitott ajtót. A szomszéd néni jött ki a folyosóra. „Lajos bácsi tegnap váratlanul meghalt. Szívrohama volt. Tudja, lelkecském, hogy évek óta maga az egyetlen tanítványa? Magának köszönhettem, hogy nem halt éhen.”

Nem sokkal később olvastam egy hirdetést, hogy rock-zenekar keres énekest. Persze, egy neve-nincs banda. Meghallgattak, felvettek próbaidőre. De az első koncerten beégtem. Annyira izgultam, hogy folyton rosszkor léptem be, totál elszúrtam az egészet. A koncert után a frontember úgy nézett rám, mintha egy darab szar lennék, én meg behúzott farokkal eloldalogtam.

Nagy nehezen feltápáskodott és elimbolygott a fogasig, levette a táskáját, kotorászott benne. Egy kismagnóval tért vissza.

szürreális

– Ezt hallgasd meg! – Kocsis egyik Bach-koncertfelvétele szólt. Meglehetősen szürreálisan hatott abban a bűdös, füstös kocsmában, pohárcsörgés, fojtott beszélgetések és egy tuc-tuc-zene háttérzajában.

– Várj csak, mindjárt! – egy tétel közötti szünetben leállította a magnót.

– Hallottad azt a kis diszkrét köhintést? Na, az én voltam. Így hagytam magam után jelet. Valaki egyszer majd dekódolja. Nekem végül is ennyire tellett, ha-ha-ha!

kép | shutterstock.com